

Sygn. akt V CSK 67/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa „L.” sp. z o.o. sp.k. w J.

przeciwko Gminie [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt I ACa [...]/15,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Powód – „L.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp.k. w J. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 17 października 2017 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego we W. z dnia 17 czerwca 2015 r. Sąd pierwszej instancji ustalił, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego przez powoda nieruchomości gruntowej, położonej we W. przy ul. [...], oznaczonej w operacie ewidencji gruntów i budynków miasta W. jako działki nr [...], obręb [...], o łącznej powierzchni 11.457 m², dla której Sąd Rejonowy dla [...] we W. prowadzi KW nr [...], dokonana przez Prezydenta miasta W. pismem z dnia 16.09.2009 r. jest uzasadniona odnośnie opłaty za rok 2010 r. co do kwoty 114.120 zł, odnośnie opłaty za 2011 r. co do kwoty 146.173,69 zł, a odnośnie opłaty liczonej od dnia 01.01.2012 r. co do kwoty 178.227,39 zł. Sąd pierwszej instancji zaliczył na poczet różnicy między dotychczasową opłatą roczną, a opłatami zaktualizowanymi obowiązującymi od dnia 1. Stycznia 2010 r. wartość nakładów poniesionych przez użytkownika wieczystego na tę nieruchomość w wysokości 248.520 zł; oddalił powództwo w zakresie żądania ustalenia, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona i orzekł o kosztach postępowania. Sąd drugiej instancji, rozpatrujący sprawę na skutek apelacji powoda, uzupełnił postępowanie dowodowe po uzyskaniu w trybie art. 157 § 1 i 3 u.g.n. negatywnej oceny prawidłowości operatu stanowiącego podstawę ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy – przeprowadził dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy dr inż. K.N., którego celem było ustalenie wartości nakładów podlegających na podstawie art. 77 ust. 4 i 6 u.g.n. zaliczeniu na poczet różnicy pomiędzy opłatą zaktualizowaną a dotychczasową. W oparciu o ustne uzupełnienie opinii biegłego ocenił, że rozbiórka zniszczonych budynków i wycinka drzew nie wpłynęła na zwiększenie wartości nieruchomości. W rezultacie uznał, że nieoparte na dowodach ustalenie Sądu Okręgowego tożsamej treści okazało się prawidłowe.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł powód, zaskarżając go w części oddalającej apelację co do zaliczenia na poczet różnicy pomiędzy dotychczasową a zaktualizowaną opłatą roczną z tytułu użytkowania wieczystego wartości nakładów w postaci rozbiórki budynków i budowli oraz wycinki drzew.

Zarzucił naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 285 § 1 k.p.c. w zw. z art. 77 ust. 6 u.g.n. w zw. z art. 77 ust. 4 u.g.n. w zw. z § 35 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz.U. z 2004 r., Nr 207, poz. 2109 ze zm.) w zw. z § 28 ust. 6 - 7 tego rozporządzenia, art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. We wnioskach domagał się uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi pozwany wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i nie obejmuje merytorycznego rozpatrywania skargi kasacyjnej. W razie stwierdzenia, że występuje co najmniej jedna z tych przesłanek, skarga kasacyjna jest przyjmowana do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. jej oczywistą zasadnością. Wskazał, że oczywiście uzasadnione są zarzuty naruszenia przepisów wskazanych w podstawach skargi. W jego ocenie Sąd orzekł na podstawie opinii nieprzydatnych do rozstrzygnięcia sprawy, a wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności został pominięty, chociaż kwestia kwalifikacji nakładów wymagała wiadomości specjalnych.

Skarżący wskazał także, że nie zbadano wartości poniesionych przez niego nakładów w postaci rozbiórki budynku i wycinki drzew oraz ich wpływu na wartość nieruchomości gruntowej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, kiedy dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak wtedy, gdy bez wątpienia miały miejsce uchybienia, na które powołuje się skarżący i jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Skarżący musi więc wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.), a wydane orzeczenie jest – na skutek stwierdzonego naruszenia – jednoznacznie błędne.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza stanowiska o jej oczywistej zasadności, pomija bowiem istotne fakty mające miejsce w toku postępowania apelacyjnego. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 157 ust. 1 u.g.n. zlecił Komisji Arbitrażowej (organizacji zawodowej rzeczoznawców) dokonanie oceny prawidłowości sporządzonego przed Sądem pierwszej instancji operatu szacunkowego przez biegłego rzeczoznawcę R.A., a następnie, po zakwestionowaniu prawidłowości zasad szacowania przyjętych przez tego rzeczoznawcę, dopuścił w postępowaniu odwoławczym kolejny dowód - z opinii biegłego rzeczoznawcy K.N. Dowód ten obejmował opinię pisemną i uzupełniającą ją opinię ustną przedstawioną w toku przesłuchania biegłego przed Sądem drugiej instancji. Wbrew stanowisku skarżącego kwestia wpływu wycinki drzew i rozbiórki części starych budynków na wartość nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste była przedmiotem wypowiedzi biegłego na rozprawie i stała się podstawą ustaleń Sądu Apelacyjnego. Tym samym twierdzenie, że mimo potrzeby zasięgnięcia w tym zakresie opinii biegłego Sądy obu instancji nie przeprowadziły takiego dowodu mija się z prawdą, a ocena tego dowodu w postępowaniu kasacyjnym jest wyłączona na podstawie art. 398³ § 3 k.p.c.

W związku z tym uznać należy, że wskazana przez skarżącego podstawa przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby wystąpiły inne przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

aj

ał